

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/34/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114010924
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1114010924.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Vladimíra Buchvalda a Mgr. Michala Kačániho, PhD., v trestnej veci obžalovanej K. A., pre pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 25.06.2018 sp. zn. 4T/66/2014, na verejnom zasadnutí konanom 24. júna 2021 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovanej

K. A., nar. XX.XX.XXXX v X., trvale bytom A. XXX/X, X., na slobode,

u k l a d á

podľa § 221 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 5 Tr. zák. § 41 ods. 3 , § 42 ods. 1 v spojení s § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. spoločný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. súd obžalovanú K. A. pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. zrušuje sa celý výrok o vine a celý výrok o treste rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 4T/57/2014 z 11.11.2014, právoplatného 13.11.2014, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušuje sa výrok o treste rozsudku Okresného súdu Rožňava sp. zn. 3T/180/2013 z 08.01.2014, právoplatného 08.01.2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušuje sa výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Košice I sp. zn. 6T/48/2014 z 12.08.2014, právoplatného 27.08.2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom z 25.06.2018 sp. zn. 4T/66/2014 Okresný súd Bratislava I podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. zrušil výrok o vine a celý výrok o treste rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 4T/57/2014 z 11.11.2014, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine podklad a následne obžalovanú K. A. uznal

za vinnú v bodoch 1. a 2. pre pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., ktorého sa dopustila na tom skutkovom základe, že

1./ 10.09.2012 v I. na D. ul. č. XX v reštaurácii T. na stretnutí s poškodeným S. A. vystupujúc v mene F. združenia E. - E. život, so sídlom W. 2, D., IČO: XXXXXXXX (ďalej len „občianske združenie“), na ktoré stretnutie sa poškodený dostavil po tom, čo zareagoval na inzerát na stránke www.porada.sk <<http://www.porada.sk>> ohľadom toho, že uvedené občianske združenie hľadá ľudí, ktorí poskytnú investíciu na súkromný domov seniorov, za čo títo ľudia dostanú miesto v spoločnosti a províziu zo zisku, pričom návratnosť investície je do troch mesiacov, ako aj po ďalšej komunikácii s obvinenou, v rámci ktorej ho utvrdzovala v uvedenom zámere, ako aj o zámere založiť resocializačné centrum, obvinená v úmysle vylákať od poškodeného peňažné prostriedky vo výške 6.000,- eur pre vlastnú potrebu poškodenému na stretnutí prezentovala reálnosť tohto zamýšľaného zámeru s tým, že poškodenému okrem iného ukázala žiadosť o dotáciu od štátu na uvedené projekty vo výške 500.000,- eur, ktorú mala zaniestť na ministerstvo, pričom však tvrdila, že na poskytnutie dotácie je potrebné preukázať prostriedky vo výške 10% žiadanej dotácie, čiže vo výške 50.000,- eur a taktiež obvinená poškodenému tvrdila, že v prípade poskytnutia sumy 6.000,- eur poškodenému do roka vráti 7.500,- eur a ďalej mu navrhla uzavrieť zmluvu o spolupráci s občianskym združením, v zmysle ktorej sa stane po vložení vkladu 6.000,- eur členom správnej rady občianskeho združenia okrem iného s nárokom na štvrťročné vyplatenie funkcionárskeho poplatku 300,- eur, ďalej s nárokom na 15% zo zisku a na 25%-né zúčroenie svojho vkladu ako aj s ďalšími výhodami a právami, a na základe takto obvinenou tvrdených skutočností sa poškodený rozhodol podpísať na stretnutí zmluvu o spolupráci a rozhodol sa poskytnúť občianskemu združeniu sumu vo výške 6.000,- eur, ktorú po stretnutí a podpise zmluvy previedol 10.09.2012 interbankingom zo svojho účtu na účet číslo 3XXXXXXXXX/XXXX patriaci občianskemu združeniu, pričom s týmito prostriedkami obvinená naložila podľa vlastných predstáv a pre vlastnú potrebu, pričom obvinená od počiatku nemala v úmysle vykonať akékoľvek úkony smerujúce k získaniu dotácie a podmienky poskytnutia dotácie ňou uvádzané ani neboli v súlade so skutočnosťou a získanie dotácie v uvedenej výške bolo neuskutočniteľné, keďže dotácie ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky sa poskytovali maximálne do výšky 50.000,- eur už registrovaným poskytovateľom sociálnych služieb, o žiadnu dotáciu obvinená v mene občianskeho združenia ani nepožiadala a taktiež obvinená konala od počiatku s vedomím, že žiadne peňažné prostriedky z titulu zmluvy o spolupráci poškodenému neposkytne a tieto ani neposkytla a ani poškodenému nevrátila sumu 6.000,- eur,

2./ po predchádzajúcej dohode s poškodenými O. K. a Z. K. predstierajúc možnú investíciu do prevádzky občianskeho združenia E. - E. život na I. č. X v D. do prevádzkovania G., konkrétne na odkúpenie predmetného nebytového priestoru, ktorá mala byť krytá okrem iného aj príspevkom zo štátneho rozpočtu SR, im v presne nezistenom čase dňa 28.09.2012 v D. na I. č. X predložila k nahliadnutiu fiktívnu Zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku z 19.11.2012 uzavretú medzi Ministerstvom pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR so sídlom v Bratislave, ako poskytovateľa a občianskym združením „E.-E. život“ o. z., so sídlom v D., na základe čoho O. K. vložil na účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, vedený na majiteľa „E. - E. život“ o. z. sumu 35.000,- eur za účelom jej investície na dohodnutý účel a následne spolu s Z. K. vložili na ten istý účet za tým istým účelom dňa 02.11.2012 sumu 4.000,- eur, dňa 05.11.2012 sumu 5.000,- eur a dňa 28.11.2012 sumu 4.000,- eur, ktoré sumy si obvinená ponechala a použila na bližšie neurčené účely a už od počiatku bola uzrozumená s tým, že finančné prostriedky nepoužije na dohodnutý účel, čím spôsobila O. K. a Z. K. škodu v celkovej výške 48.000,- eur.

Za uvedený pokračovací zločin bol obžalovanej podľa § 221 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. I/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 7 Tr. zák., § 41 ods. 3, Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. uložený spoločný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 48 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bola obžalovaná na výkon trestu odňatia slobody zaradená do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste Okresného súdu Košice sp. zn. 6T/48/2014 z 21.02.2014, právoplatným 27.08.2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil aj výrok o treste Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/61/2015 z 21.02.2017, právoplatným 20.09.2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Napokon podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd zaviazal obžalovanú nahradiť poškodenému S. A. škodu v sume 6.000,- eur.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie prokurátor v neprospech obžalovanej, smerujúce výlučne do výroku o treste.

Prokurátor v dôvodoch podaného odvolania úvodom zvýraznil, že súd prvého stupňa opätovne nesprávne postupoval pri úvahe o spôsobe ukladania trestov a tento postup vyústil do nesprávneho záveru pri uložení trestu. K posúdeniu súbehu pre účely uloženia trestu a určenia relevantných rozhodnutí prokurátor uviedol, že medzníkom oddeľujúcim viacčinný súbeh trestných činov od recidívy je vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku, ktorý nadobudol právoplatnosť, pričom sa na účely posudzovania súbehu berie do úvahy vždy len prvý odsudzujúci rozsudok. Podstatou rozdielného posudzovania je, že páchatel voči ktorému je vyhlásený odsudzujúci rozsudok dostáva „varovanie“ v podobe pôsobenia štátnej moci uplatňujúcej trestnú politiku štátu, v dôsledku ktorého ďalšie páchanie trestnej činnosti bude posudzované v zásade s ostrejšími dôsledkami pre tohto páchatela oproti posudzovaniu trestnej činnosti páchatela, voči ktorému ešte k takému pôsobeniu nedošlo. Postih viacčinného súbehu trestných činov za predpokladu, že sa o všetkých zbíhajúcich trestných činoch rozhoduje v jednom konaní, je pri ukladaní trestu vyjadrený v ustanoveniach o úhrnnom treste. Súhrnný trest má ten istý význam a z toho dôvodu sa pri jeho ukladaní postupuje podľa zásad na uloženie úhrnného trestu, pričom však rozdielom oproti úhrnnému trestu je zákonom predpokladaná skutočnosť, že páchatelovi bol už za niektorý zo zbíhajúcich sa trestných činov súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok (o súbehu sa však jedná len ak medzi prvým a posledným trestným činom nebol vyhlásený odsudzujúci rozsudok). Podstatné pre posúdenie viacčinného súbehu pri ukladaní súhrnného trestu je, že tento súbeh prerušuje vyhlásenie prvého odsudzujúceho rozsudku (resp. doručenie prvého trestného rozkazu obvinenému), ktorý neskôr nadobudne právoplatnosť, za niektorý zo zbíhajúcich sa trestných činov. Z odpisu registra trestov obžalovanej a zhodne so zisteniami súdu prvého stupňa vyplýva, že z hľadiska posudzovania ukladania spoločného a súhrnného trestu prichádzajú vzhľadom na časovú následnosť ich vydania po žalovanom skutku do úvahy 1. Rozsudok Okresného súdu Revúca sp. zn. 7T/88/2012, právoplatný v spojení s uznesením Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 5To/76/2013 dňa 10.09.2013 (čas páchania skutkov: november 2011 - máj 2012, právna kvalifikácia: prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., vyhlásenie rozsudku: 29.05.2013, „samostatný“ trest odňatia slobody na 12 mesiacov v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, zrušený vo výroku o vine a treste a nadväzujúcich výrokoch), 2. Rozsudok Okresného súdu Rožňava sp. zn. 3T/180/2013, právoplatný 08.01.2014 (čas páchania skutkov: september - október 2011 a skutky z novembra 2011 - mája 2012 z rozsudku Okresného súdu Revúca sp. zn. 7T 88/2012, právna kvalifikácia: zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písmeno a/ Tr. zák. spolu s čiastkovými útokmi z rozsudku Okresného súdu Revúca sp. zn. 7T 88/2012, vyhlásenie rozsudku: 08.01.2014, spoločný trest odňatia slobody na 24 mesiacov v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, pričom bol zrušený rozsudok Okresného súdu Revúca sp. zn. 7T/88/2012 vo výrokoch o vine aj treste, zrušený vo výroku o treste a nadväzujúcich výrokoch), 3. Trestný rozkaz Okresného súdu Košice I sp. zn. 6T/48/2014, právoplatný 27.08.2014 (čas páchania skutkov: december 2012 - apríl 2013, právna kvalifikácia: prečin nevyplatenia mzdy a odstúpného podľa § 214 ods. 1 Tr. zák., účinky vyhlásenia rozsudku nastali doručením trestného rozkazu obvinenej v období medzi 12.08.2014 a 27.08.2014, upustenie od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie Okresného súdu Rožňava sp. zn. 3T/180/2013, platný), 4. Rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 4T/57/2014, právoplatný 13.11.2014 (čas páchania skutkov: september - november 2012, právna kvalifikácia: zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., vyhlásenie rozsudku: 11.11.2014, súhrnný trest odňatia slobody na 3 roky v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, pričom bol zrušený rozsudok Okresného súdu Rožňava sp. zn. 3T/180/2013 vo výroku o treste, spôsobe jeho výkonu a všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, platný), 5. Trestný rozkaz Okresného súdu Poprad pod č. k. 6T/66/2015-315, právoplatný 22.09.2017 (čas páchania skutkov: august 2013, právna kvalifikácia: prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., účinky vyhlásenia rozsudku nastali doručením trestného rozkazu obvinenej v období medzi 19.06.2015 - 02.05.2016, samostatný trest odňatia slobody na 14 mesiacov v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, zrušený), 6. Rozsudok Okresného súdu

Prešov č. k. 6T/61/2015-238, právoplatný 20.09.2017 (čas páchania skutkov: júl 2013 a august 2013 - z Trestného rozkazu Okresného súdu Poprad 6T/66/2015-315, právna kvalifikácia: zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. spolu s čiastkovým útokom z trestného rozkazu Okresného súdu Poprad č. k. 6T/66/2015-315, vyhlásenie rozsudku: 20.09.2017, spoločný trest odňatia slobody na 3 roky v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, pričom bol zrušený trestný rozkaz Okresného súdu Poprad č. k. 6T/66/2015-315 vo výroku o vine a treste, ako aj ďalšie jeho výroky majúce podklad vo výroku o vine, platný). Aktuálne prejednávaný skutok obžalovanej bol spáchaný v septembri 2012 a sám o sebe napĺňa znaky prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Skutky obžalovanej pod bodmi 1. až 4., za ktoré bola odsúdená citovanými rozhodnutiami súdov vrátane skutku aktuálne prejednávaného boli spáchané pred vyhlásením rozsudku Okresného súdu Revúca spisovej značky 7T/88/2012, t.j. pred dňom 29.05.2013. Všetky tieto skutky teda predstavujú súbeh trestnej činnosti a z formálneho hľadiska umožňujú úvahu o ukladaní súhrnného trestu. Súčasne však z uvedeného vyplýva, že pri niektorých skutkoch z jednotlivých konaní sa jedná o čiastkové útoky jedného pokračovacieho trestného činu a teda je relevantná úvaha aj o spoločnom treste. Takáto situácia je daná pri skutkoch z odsúdení citovanými rozsudkami Okresného súdu Revúca a Okresného súdu Rožňava, ktoré spolu tvoria jeden pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., čo aj správne Okresný súd Rožňava vyhodnotil, keď ukladal spoločný trest. Obdobná situácia nastala aj v prípade aktuálne prejednávaného skutku a skutku z rozsudku Okresného súdu Košice I spisovej značky 4T/57/2014, ktoré spolu tvoria jeden pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., keďže sú spájané jednak časovo, identickým spôsobom spáchania (rovnaká podvodná legenda obžalovanej s občianskym združením a jeho žiadosťou o príspevok) a zjavným zámerom obžalovanej takýmto spôsobom lákať od iných peniaze. Súd prvého stupňa oproti pôvodnému rozsudku síce ukladal trest spoločný a súhrnný, avšak jeho postup pri ukladaní súhrnného trestu nie je správny. Po správnosti na to malo totiž nadväzovať aj zrušenie výroku o treste rozsudku Okresného súdu Rožňava sp. zn. 3T/180/2013, ktorý zrušením rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 4T/57/2014 (de iure vo všetkých výrokoch) zo strany súdu prvého stupňa „obživil“. Navyše, za súčasť výroku o (spoločnom) treste rozsudku Okresného súdu Rožňava je však potrebné považovať aj tú jeho časť, v ktorej sa konštatuje v zmysle § 41 ods. 3 Tr. zák. zrušenie výroku o vine, treste a ďalších nadväzujúcich výrokov rozsudku Okresného súdu Revúca pod sp. zn. 7T/88/2012. Iba zrušením výroku o treste Okresného súdu Rožňava sp. zn. 3T/180/2013 by sa tak v plnom rozsahu (vo všetkých výrokoch) obnovil aj rozsudok Okresného súdu Revúca sp. zn. 7T/88/2012, čím by došlo k „rozviazaniu“ jednoty jedného pokračovacieho trestného činu a spoločného trestu zaň v zmysle rozsudku Okresného súdu Rožňava a k opätovnému „vzniku“ pôvodného trestu uloženého Okresným súdom Revúca ako trestu samostatného - mimo súbehu s ostatnými zbíhajúcimi sa trestnými činmi a ich trestami a mimo spoločného posúdenia so zvyšnou časťou pokračovacieho trestného činu a spoločného trestu zaň. Navyše by nastala situácia, keď skutok z rozsudku Okresného súdu Revúca by bol súčasťou dvoch platných výrokov o vine a to rozsudku Okresného súdu Revúca, ktorý by obživil, ak by bol zrušený iba výrok o treste Okresného súdu Rožňava a rozsudku Okresného súdu Rožňava, ktorý by bol pri ukladaní trestu zrušený len vo výroku o treste, pričom jeho výrok o vine má už v sebe inkorporovaný aj skutok prevzatý z rozsudku Okresného súdu Revúca. Nasledovať tak mal aj výrok o zrušení rozsudku Okresného súdu Revúca sp. zn. 7T/88/2012 v zmysle § 41 ods. 3 Tr. zák. vo výrokoch o vine a o treste a ďalších výrokoch, ktoré majú vo výroku o vine podklad a to tak, ako to mal vo svojom výroku o treste (ktorý je potrebné pri ukladaní trestu v tejto veci zrušiť) vyjadrené rozsudok Okresného súdu Rožňava. Správne bol naproti tomu zrušený aj výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Košice I sp. zn. 6T/48/2014, ktorý aj mal byť v rámci súbehu trestných činov zrušený. Tak mal postupovať už Okresný súd Košice I v rozsudku pod sp. zn. 4T/57/2014. Prokurátor za nesprávnu považoval aj úvahu o tom, že súčasťou zbíhajúcej sa trestnej činnosti sú aj posledné dve odsúdenia uvedené vyššie pod číslami 5. a 6. Ako je aj z uvedenej chronológie zrejmé, skutky z odsúdení Okresným súdom Poprad sp. zn. 6T/66/2015 sú spáchané v období od júla do augusta 2013 a teda po 29.05.2013, kedy bol vyhlásený rozsudok Okresného súdu Revúca sp. zn. 7T/88/2012, ktorý tak predstavuje v danej veci medzník súbehu. Vo vzťahu k zbíhajúcej sa činnosti, ktorej súčasťou je aj v tejto veci žalovaný skutok tak predmetné posledné dve odsúdenia predstavujú recidívu (hoci tzv. nepravú, keďže rozsudok Okresného súdu Revúca nadobudol právoplatnosť až 10.09.2013). V žiadnom prípade tak neprichádzalo do úvahy ukladať súhrnný trest k uvedeným rozhodnutiam. Prokurátor ďalej konštatoval, že obžalovaná bola rozhodnutím Krajského súdu Košice z 07.05.2002 sp. zn. 2T/12/2002 odsúdená tiež za trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., za ktorý v uvedenej kvalifikovanej skutkovej podstate (ods. 4) ustanovoval predmetný zákon v čase vydania rozhodnutia trestnú sadzbu 5 rokov - 12 rokov. Posudzujúc uvedený trestný čin cez kritériá stanovené v § 437 odsek 1 Trestného zákona sa tak jedná o zločin. Pokiaľ ide o argument súdu, že

obžalovaná sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia osvedčila 27.05.2008 a súd mal na mysli účinky zahľadania vo vzťahu k uvedenému odsúdeniu obžalovanej, je potrebné uviesť, že vo vzťahu k vzniku účinkov zahľadania odsúdenia je diametrálny rozdiel medzi osvedčením sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia a osvedčením sa v prípade uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody. Obžalovaná by musela viesť riadny život od momentu vykonania trestu (čo by v danom prípade u obžalovanej bol moment podmieneného prepustenia z výkonu trestu dňa 23.02.2004 v skúšobnej dobe ktorého sa osvedčila) desať rokov, t.j. do 23.02.2014. Takú podmienku však obžalovaná určite nespĺnila, keďže prvé skutky, za ktoré bola obžalovaná v rámci posudzovanej zbierajúcej sa trestnej činnosti už právoplatne odsúdená, sú z roku 2011. Navyše o zahľadení odsúdenia by musel rozhodnúť súd, o čom nielenže žiaden súd doposiaľ nerozhodol, ale by ani žiaden súd konajúci podľa znalosti práva a skutkového stavu pozitívne o takej žiadosti rozhodnúť nemohol vzhľadom na uvedené dôvody. Odsúdenie Krajským súdom v Košiciach tak ostáva naďalej platné a účinné a v plnom rozsahu sa naň prihliada. K ďalšiemu argumentu použitému súdom prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktorý spočíval v absencii uvedenia predchádzajúceho odsúdenia v skutku obžaloby prokurátor poukázal na časť právnej vety pod číslom I. stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod spisovou značkou Tpj 26/2019, v zmysle ktorej „skutočnosti bez kvalifikačnej relevancie, vyvolávajúce použitie ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona, ktoré len upravuje hranice trestnej sadzby priradenej ku kvalifikačne použitému ustanoveniu osobitnej časti Trestného zákona (§ 38 ods. 3 až 6, § 41 ods. 2 samostatne alebo v spojení s § 42 ods. 1, § 61 ods. 3 a 6 Tr. zák.), nie sú súčasťou skutkovej vety výroku odsudzujúceho rozsudku. Dotknuté ustanovenia sa uvádzajú (označujú) vo výroku o treste v zmysle § 165 ods. 1 Tr. por. („s uvedením zákonných ustanovení, podľa ktorých bol trest uložený“). V zmysle uvedeného nielenže nebolo povinnosťou prokurátora ako žalobcu uvedenú skutočnosť v obžalobe uvádzať, ale nebol to ani zákonný dôvod, aby takáto skutočnosť nebola súdom zohľadnená pri ukladaní trestu. K tomu dodal, že ak dôkazné bremeno ťaží prokurátora ako žalobcu v konaní pred súdom, táto povinnosť aktivity prokurátora sa vzťahuje na preukazovanie otázky viny. Dokazovanie k otázke trestu z hľadiska zabezpečovania podkladov ako aj samotné riešenie otázok súvisiacich s ukladaním trestu (súhrnný, spoločný, opätovné spáchanie zločinu a pod) je v kompetencii súdu bez ohľadu na dôkazné návrhy strán, aby mohol súd po uznaní viny uložiť zákonný a spravodlivý trest. V uvedenej veci prokuratúra pritom upriamovala pozornosť na uvedené rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach a použitie ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák. Hoci súd deklaruje vo výroku o treste ukladanie trestu ako spoločného súhrnného, nie je z výroku zrejmé, ktorý mechanizmus úhrnného trestu sa má uplatniť. Súhrnný trest v § 42 ods. 1 Tr. zák. totiž osobitný mechanizmus uplatnenia trestných sadzieb nemá a výslovne odkazuje na použitie ustanovení o úhrnnom treste, ktoré sú definované v § 41 ods. 1 a 2 Tr. zák. Ktoré z uvedených ustanovení o úhrnnom treste sa majú v danej veci uplatniť však z výroku o treste nevyplýva. Podľa prokurátora ani priznanie poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. l/ Tr. zák. v danej veci nezodpovedá významu uvedeného ustanovenia a skrze to ani zákonným podmienkam na jeho použitie a rovnako je v rozpore s tým, ako sa má dané ustanovenie aplikovať podľa najvyšších súdnych autorít tejto krajiny. Tu možno poukázať v prvom rade na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017 sp. zn. Tpj 55/2016 (pod číslom 44/2017) zo zbierky číslo 5/2017. K tomu ďalej poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení III. ÚS 708/2017 z 28.11.2017 (uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod číslom 74/2017) v ktorom sa vo vzťahu k úprimnej ľúlosti páchatel'a opakovanej identickej trestnej činnosti uvádza, že úprimná ľútosť páchatel'a, ktorý sa opakovane dopustil marenia výkonu súdneho rozhodnutia, napriek skutočnosti, že trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo mu bol uložený už viackrát, nie je dôveryhodná a nemožno ju z tohto dôvodu prijať ako poľahčujúcu okolnosť. K tomu upriamil pozornosť na to, že obžalovaná bola Krajským súdom v Košiciach v konaní pod sp. zn. 2T/12/2002 odsúdená za pokračujúci trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. a trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. s výmerou súhrnného trestu 5 rokov a 2 mesiace, pričom súhrnný trest zahŕňal aj trest za ďalšie skutky trestných činov podvodu a sprenevery, za ktoré bola odsúdená Okresným súdom Košice okolie pod sp. zn. 1T/168/1998. V roku 2011 bola obžalovaná právoplatne odsúdená cudzozemským súdom - Okresným súdom Kladno v Českej republike a to opätovne za trestný čin podvodu. V rovnakom roku a súčasne 3 roky po uplynutí skúšobnej doby podmieneného prepustenia z výkonu trestu bola obžalovaná opätovne odsúdená za prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. trestným rozkazom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 1T 19/2011. Ďalšou recidívou je aj súčasne prejednávaná trestná činnosť, ktorá je súčasťou zbierajúcej sa trestných činov a to dvoch pokračovacích zločinov podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. a jedného prečinu nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 ods. 1 Tr. zák. Rovnako ďalšou recidívou po tomto súbehu je ďalší pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods.

1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. za vyššie uvedené skutky v bodoch 5) a 6). Pritom ani nebol vykonaný žiaden dôkaz, ktorý by okrem formálneho použitia slov o ľútosti zo strany obžalovanej preukazoval nejakú „kajúcnosť“ zo strany obžalovanej a snahu o zmiernenie dôsledkov svojho konania. Výrok rozsudku o treste obsahuje aj niekoľko faktických chýb a zrejmych nesprávností. Pri výrokoch podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. absentuje uvedenie, že výrok o treste čoho sa ruší, t. j. bez identifikácie rozhodnutia a jeho formy (rozsudok, trestný rozkaz). Trestný rozkaz Okresného súdu Košice I pod č. k. 6T/48/2014-304, o ktorý zrejme išlo, nebol vydaný dňa 21.02.2014, ale 12.08.2014. Obdobne rozsudok Okresného súdu Prešov pod č. k. 6T/61/2015-238, nebol vyhlásený 21.02.2017, ale 20.09.2017. Z hľadiska „mechanizmu“ ukladania trestu je teda potrebné vychádzať z toho, že sa ukladá trest za dva samostatné pokračovacie zločiny podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. (trestná sadzba 3-10 rokov) a za ďalší samostatný skutok kvalifikovaný ako prečin nevyplatenia mzdy a odstúpeného podľa § 214 ods. 1 Tr. zák. (0-3 roky). Pri použití ustanovenia § 42 ods. 1, 41 ods. 2 Tr. zák. dochádza k úprave trestnej sadzby za zbíhajúcu sa trestnú činnosť na rozpätie 3 roky - 13 rokov 4 mesiace. Súčasne však dochádza aj k zvýšeniu dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu podľa § 38 ods. 5 Tr. zák., keďže obžalovaná bola rozhodnutím Krajského súdu Košice zo 07.05.2002 sp. zn. 2T/12/2002 odsúdená tiež za trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., ktorý sa považuje za zločin. Pri súčasne prejednávanej zbíhajúcej sa trestnej činnosti sa jedná teda o opätovné spáchanie dvoch pokračovacích zločinov podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. Po uvedenej úprave je trestná sadzba 6 rokov 6 mesiacov - 13 rokov 4 mesiace. Za súčasnej platnej a účinnej právnej úpravy, keď sa pri asperačnej zásade v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky neukladá obligatórne trest nad jednu polovicu zvýšenej trestnej sadzby, je obmedzujúce ustanovenie § 38 ods. 7 Tr. zák., ktoré by vylučovalo súčasné použitie ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák. de facto obsolétne. Z uvedeného je zrejme, že trest bol obžalovanej uložený mimo trestnej sadzby. Poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. nemožno obžalovanej priznať okrem už vyššie uvedeného aj vzhľadom na jej postoj v priebehu trestného stíhania, pričom z tohto hľadiska by mal súd dôsledne posudzovať úprimnosť prejavenej ľútosti aj v rovine iných okolností, ako napríklad iniciatívne osobitné ospravedlnenie poškodenému, snaha o náhradu škody a pod. Z príťažujúcich okolností prokurátor považoval za ustálenú okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., ale aj príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. spočívajúcu v spáchaní viacerých trestných činov a to aj napriek stanovisku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisovej značky Tpj 104/2009 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky vo veciach trestných číslo 1/2011 pod číslom 1. V posudzovanej situácii je však situácia rozdielna v tom, že obžalovaná sa dopustila v rámci zbíhajúcej sa trestnej činnosti celkovo troch trestných činov viacerými skutkami (dvoch zločinov a jedného prečinu). Nejde teda v takom prípade pri súčasnom uplatnení ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. aj ustanovenia § 37 písm. h/ Tr. zák. o dvojité pričítanie tej istej skutočnosti, keďže spáchanie dvoch úmyselných trestných činov dvoma skutkami, z ktorých jeden je zločinom je pokryté ustanovením § 41 ods. 2 Tr. zák. a spáchanie jedného trestného činu „nad rámec dvoch asperujúcich“ vystihuje uplatnenie § 37 písm. h/ Tr. zák. V konečnom dôsledku takýto výklad je v súlade aj s individualizáciou trestu, keď sa prísnejšie posudzuje páchatel, ktorý okrem spáchania takých dvoch trestných činov, ktoré už umožňujú uplatnenie asperačnej zásady spácha ešte ďalší trestný čin, než páchatel, ktorý spácha len dva trestné činy vyžadované na uplatnenie asperačnej zásady. Z hľadiska ukladania trestu v súlade s § 34 odsek 4 Trestného zákona prokurátor poukázal predovšetkým na to, že obžalovaná konala s ustáleným modus operandi pri vylákavaní peňazí od poškodených pri skutku, ktorý bol predmetom obžaloby, ako aj pri skutku z iného konania, ktorý s ním tvorí pokračovací trestný čin. Oba zbíhajúce sa pokračovacie zločiny podvodu sú zjavne vedené priamym úmyslom obžalovanej. Obzvlášť opovrhnutiahodné je zneužívanie ušľachtilého cieľa ako zámienky na vylákavanie peňazí, keď obžalovaná zjavne použila deklarovaný sociálne prospešný a záslužný cieľ (prevádzkovanie hospicu, domov pre seniorov atď.) ako prinajmenšom uľahčujúci faktor na presvedčenie poškodených na poskytnutie peňazí a zvýšenie svojej hodnovernosti, keďže ľudia sú všeobecne menej náchylní podozrievať osobu, ktorú vnímajú ako konajúcu „dobré“ veci. Z hľadiska následku trestnej činnosti poukázal tiež na to, že už len samotnými zločinmi podvodu obžalovaná podvodne vylákala od poškodených spolu 137.820,- eur. Napriek uvedeným „zárobkom“ obžalovaná nebola „schopná“, alebo skôr ochotná, zamestnancom občianskeho združenia Nádej - E. život, o.z., ktorého bola štatutárkou zabezpečiť vyplatenie miezd vo výške 1.557,60 eur. To, že u obžalovanej nemožno ani len uvažovať o nejakom náhlom vybočení z vedenia riadneho života dokumentuje skutočnosť, že sa jedná o osobu, ktorá bola pred aktuálne sa zbíhajúcou trestnou činnosťou trikrát odsúdená tuzemskými súdmi a raz českým súdom za majetkovú a hospodársku trestnú činnosť. Obžalovanú charakterizuje absolútna neúcta k majetku iných spojená so zjavnou zištnosťou, a vzhľadom na predchádzajúce odsúdenia na vysoké nepodmienečné tresty a ich

(hoci len čiastočné) vykonanie, nie je u nej aj vzhľadom na jej vek reálne očakávať zmenu k lepšiemu, resp. nápravu pôsobením mierneho trestu. Z hľadiska účelu trestu a jeho funkcií je tak u obžalovanej významne zvýraznená potreba ochrany spoločnosti jej izolovaním od nej a odstaviť ju tak od možnosti ďalšej recidívy. Za danej situácie trest ukladaný nielenže na dolnej hranici trestnej sadzby, ale čo i len v dolnej polovici trestnej sadzby, nemôže splniť účel trestu. Pritom Krajský súd v Košiciach v rozsudku č. k. 2T/12/02-465 z 07.05.2002 pri majetkovom rozsahu trestnej činnosti obžalovanej 3.809.351,- Sk uložil obžalovanej na začiatku jej „kriminálnej podvodníckej kariéry“ trest odňatia slobody 5 rokov a 2 mesiace. Napriek uvedenému obžalovaná niekoľko krát v páchaní majetkovej trestnej činnosti recidivovala. Akákoľvek úvaha o miernom treste by tak znamenala rezignáciu štátu a spoločnosti na zmysluplný postih opakovanej rozsiahlej majetkovej trestnej činnosti. Vzhľadom na rozsah celoživotnej trestnej činnosti obžalovanej je iluzórna aj predstava súdu, že pobytom na slobode obžalovaná čo i len čiastočne poškodeným nahradí vzniknutú škodu. Pobyt na slobode bude pre obžalovanú skôr len ďalšia príležitosť na páchanie ďalšej trestnej činnosti. Pri takom spôsobe života, aký obžalovaná dlhodobo viedla, vystupuje otázka ochrany spoločnosti výrazne dopredu na úkor ostatných funkcií trestu, čo možno dosiahnuť len tým, že sa jej zabráni v páchaní trestnej činnosti primeranou dĺžkou trestu odňatia slobody. Za zákonný a spravodlivý trest prokurátor považoval u obžalovanej pri upravenej trestnej sadzbe (6 rokov 6 mesiacov - 13 rokov 4 mesiace) trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov so zaradením na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Na základe uvedených skutočností prokurátor navrhoval, aby Krajský súd v Bratislave z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/, písm. e/ Tr. por. zrušil odvolaním prokurátora napadnutý rozsudok vo výroku o treste a podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku rozsudkom sám rozhodol o treste tak, že obžalovanej K. A. uloží podľa § 221 ods. 3, § 41 ods. 3, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2, § 38 ods. 2, § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 ods. 5 Tr. zák. spoločný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Súčasne podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. zruší celý výrok o vine a celý výrok o treste rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 4T/57/2014 z 11.11.2014 právoplatného 13.11.2014 ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad a podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušujú sa výroky o treste rozsudku Okresného súdu Rožňava č. k. 3T/180/13-420 z 08.01.2014 právoplatného 08.01.2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a trestného rozkazu Okresného súdu Košice I č. k. 6T/48/14-304 z 18.08.2014 právoplatného 27.08.2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Napokon prokurátor navrhoval, aby odvolací súd podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. zrušil celý výrok o vine a celý výrok o treste rozsudku Okresného súdu Revúca sp. zn. 7T/88/2014-324 z 29.05.2013 právoplatného 10.09.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/76/2013 z 10.09.2013 ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad, a to z dôvodu, že vzhľadom na skutočnosť, že sa v rámci ukladania aj súhrnného trestu ruší tiež výrok o treste (spoločnom) rozsudku Okresného súdu Rožňava, pričom súčasťou tohto výroku o treste je aj výrok podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. o zrušení výroku o vine a treste rozsudku Okresného súdu Revúca, je potrebné nanovo túto skutočnosť vyjadriť, inak by len samotným zrušením výroku o treste rozsudku Okresného súdu Rožňava bez vyjadrenia tejto skutočnosti došlo k „obživeniu“ rozsudku Okresného súdu Revúca vo výroku o vine aj treste a samotná vina aj trest za skutok z tohto rozsudku by boli platne súčasťou dvoch rozsudkov. Alternatívne navrhoval, aby odvolací súd zrušil odvolaním napadnutý výrok o treste a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil trestnú vec obžalovanej Okresnému súdu Bratislava I na jej opätovné prejednanie v potrebnom rozsahu a na následné rozhodnutie vo výroku o treste.

K odvolaniu prokurátora sa písomne vyjadrila obžalovaná osobne, ako aj prostredníctvom svojho obhajcu. Vo vlastnom vyjadrení obžalovaná uviedla, že ani v jednom prípade nepoprela vinu a vyslovila ľútosť nad svojim počínaním. Upozornila na to, že peniaze nevytlákala, ale na základe zmluvy ju spoločníci vložili na účet združenia, tieto boli záúčtované a použité na zabezpečenie chodu združenia. Žiadnu fiktívnu zmluvu na prvom stretnutí spoločníkom nepredkladala a už vôbec nie v septembri s novembrovým dátumom. Došlo k nesprávnej interpretácii sledu udalostí, čím vznikol dojem, že od začiatku mala podvodný úmysel. K nevyplateniu podielov skutočne došlo, ale nebolo dostatok finančných prostriedkov ani na mzdy zamestnancov a nemohli vyplácať ani funkcionárskej poplatky. Nepredkladala fiktívnu zmluvu o dotácii, ale predložila výzvu operačného programu ROP pre rok 2012 s celkovou alokáciou 500.000,-eur. Občianske združenie existovalo, zariadenie pre seniorov tiež, pričom spoločníci poznali zariadenie i klientov a mali prístup ku všetkej dokumentácii pred podpisom zmlúv. V zmluvách o spolupráci je uvedené, že sa peniaze použijú na prevádzku zariadenia. Jej skutočná vina je v

tom, že včas neupozornila, že nie je možné požiadať o registráciu sociálnych služieb a tým ani požiadať o dotáciu, nakoľko sa nezisková organizácia zadlžila a nespĺňala tým podmienky pre podanie žiadosti. Obžalovaná tiež poukázala na to, že dňa 06.03.2019 bola podmiennečne prepustená z výkonu trestu odňatia slobody s probačným dohľadom a s určením skúšobnej doby 6 rokov. Po prepustení požiadala dňa 11.03.2019 o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie a od 17.06.2019 nastúpila do I. G. C. s.r.o. Na probáciu sa dostavuje podľa určených termínov. Byva v spoločnom byte so svojou osemdesiat ročnou mamou, ktorej pomáha a poskytuje jej potrebnú starostlivosť. Obžalovaná tiež uviedla, že po prepustení sa jej stabilizoval zdravotný stav, ktorý sa jej počas výkonu trestu odňatia slobody značne zhoršil. Snaží sa o bezkonfliktný spôsob života, plní si svoje každodenné povinnosti a vyhýba sa všetkým situáciám, ktoré by ju mohli viesť k predchádzajúcemu spôsobu života. Záverom svojho vyjadrenia vyjadrila ľútosť nad tým, že spôsobila ujmu svojim spoločníkom, ako aj nad každým dňom stráveným vo výkone trestu odňatia slobody.

V písomnom vyjadrení urobenom obhajcom obžalovaná poukázala na to, že sa k spáchanému trestnému činu priznala a svoje konanie oľutovala a pred súdom urobila vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. K prokurátorom uvádzanému opätovnému spáchaniu zločinu poukázala na to, že od odsúdenia obžalovanej rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 07.05.2002 sp. zn. 2T/12/2002 uplynulo viac ako 17 a pol roka, pričom sa v tomto konaní osvedčila. Ďalej namietala prokurátorom konštatované duplicitné použitie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. vo vzťahu k § 41 ods. 2 a § 38 ods. 5 Tr. zák. Poukázala tiež na § 38 ods. 7 Tr. zák., ako aj na to, že v danej veci bolo možné v zmysle § 42 a § 44 Tr. zák. upustiť od uloženia súhrnného trestu. V danej veci pritom prokurátor odôvodnil podané odvolanie až po uplynutí takmer 14 mesiacov. Prokurátorom žiadané uloženie trestu odňatia slobody v rozsahu 6 rokov a 6 mesiacov až 13 rokov a 4 mesiace je pre obžalovanú neprimerane prísne. Napadnutý rozsudok považuje za správny a preto navrhovala, aby odvolací súd odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaní prokurátora, nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnili obžalovaná a prokurátorka krajskej prokuratúry (ustanovenie obhajcu obžalovanej bolo zrušené, nakoľko pominul dôvod povinnej obhajoby). Poškodený sa tohto verejného zasadnutia nezúčastnil, pričom odvolací súd predmetné verejné zasadnutie vykonal aj v jeho neprítomnosti, nakoľko na takýto postup mal splnené všetky zákonné podmienky. Na verejnom zasadnutí krajský súd doplnil dokazovanie prečítaním odpisu registra trestov obžalovanej a rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 07.05.2002 sp. zn. 2T/12/2002.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom sa v plnom rozsahu pridžiala písomne podaného odvolania, ako aj jeho dôvodov. Prokurátorka navrhla, aby krajský súd odvolaniu vyhovel.

Obžalovaná K. A. na verejnom zasadnutí uviedla, že sa už nikdy nechce vrátiť do výkonu trestu a navrhovala, aby odvolací súd odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.) primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil pritom, že odvolanie prokurátora je dôvodné.

Povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaným vyššie uvedeným ustanovením, bolo preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti postupu konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady by bolo to, že by odvolací súd musel prihliadať aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t. j. dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. Takéto chyby však v posudzovanom prípade zistené neboli.

V nadväznosti na vyššie uvedené zistenia, ako aj vzhľadom k podanému odvolaniu zo strany prokurátora iba voči výroku o treste napadnutého rozsudku, a z toho vyplývajúceho rozsahu prieskumnej povinnosti, odvolací súd nepreskúmaval výrok o vine, ani výrok o náhrade škody.

Odvolací súd v tomto smere iba konštatuje, že obžalovaná K. A. na hlavnom pojednávaní konanom 25.06.2018 urobila vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., t. j. že je vinná zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a následne okresný súd prijal toto vyhlásenie obžalovanej. Je nutné tiež uviesť, že pred prijatím vyhlásenia okresný súd obžalovanú poučil o jej právach, ako aj o práve urobiť niektoré z vyhlásení podľa § 257 ods. 1 písm. a/ až c/ Tr. por. a o následkoch spojených s vyhlásením viny. Súd prvého stupňa obžalovanej položil podľa § 257 ods. 4 a § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ h/ Tr. por. otázky, na ktoré obžalovaná odpovedala kladne a až potom rozhodol okresný súd podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Tr. por. uznesením, že vyhlásenie obžalovanej prijíma a vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaná priznala spáchanie skutku nevykoná, pričom vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste. V tejto súvislosti je taktiež potrebné poukázať na to, že na obžalovanú K. A. bola podaná obžaloba pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., avšak obžalovaná bola ešte pred vyhlásením o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. upozornená na zmenu právnej kvalifikácie skutku ako na zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. z dôvodu, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba predstavoval ďalší čiastkový útok, ktorý tvoril súčasť pokračovacieho trestného činu, za ktorého iný čiastkový útok bola obžalovaná odsúdená rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 4T/57/2014 z 11.11.2014 a ktorý v dôsledku výšky škody spôsobenej oboma čiastkovými útokmi uvedenú zmenu právnej kvalifikácie plne opodstatňoval.

Vzhľadom na uvedené, nezistiac žiadne procesné pochybenie v postupe prvostupňového súdu v súvislosti s vyhlásením obžalovanej a jeho prijatím v zmysle § 257 Tr. por., odvolací súd sa zaoberal iba výrokom o treste.

Na podklade odvolania prokurátora, ktoré smerovalo výlučne do výroku o treste napadnutého rozsudku, krajský súd v rámci revízneho princípu zistil, že napadnutým rozsudkom boli porušené ustanovenia Trestného zákona, čo zakladalo apelačné dôvody na zrušenie prvostupňového rozsudku vo výroku o treste podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por.

Je potrebné zdôrazniť, že stanovenie druhu trestu a jeho výmery musí vychádzať nielen z podmienok upravených v ustanoveniach pri tom ktorom druhu trestu, ale je tiež potrebné dôsledne skúmať všetky skutočnosti významné z hľadiska účelu trestu obsiahnutého v § 34 ods. 1 Tr. zák., ako aj ostatné na účel trestu nadväzujúce kritériá rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktorých zohľadnenie predpokladá úprava zásad pre ukladanie trestov.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák. o účele trestu je spolu s ustanovením § 34 ods. 4 Tr. zák. základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení, uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň trest vyjadří morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Závery na primeranosť a najmä zákonnosť postihu páchatel'a trestného činu sa musia opierať o skutočný stav vecí a musia z neho vyplývať.

Okresným súdom uložený spoločný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 48 mesiacov, nezodpovedal správnej aplikácii príslušných ustanovení § 38 Tr. zák., ktorých význam sa priamo prejavuje aj v zásadách ukladania trestov a to predovšetkým v zmysle § 34 ods. 4 Tr. zák.

Odvolací súd sa v plnej miere stotožnil s argumentáciu prokurátora v dôvodoch podaného odvolania a to pokiaľ ide o namietané použitie § 38 ods. 7 Tr. zák., v dôsledku čoho prvostupňový súd neaplikoval § 38 ods. 5 Tr. zák. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 06.02.2020, sp. zn. 5 Tdo 66/2019 (publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 2/2020 pod č. 26), v zmysle ktorého po nadobudnutí účinkov nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28.11.2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, o nesúlade § 41 ods. 2 Tr. zák. v texte za bodkočiarkou s čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky je ustanovenie § 38 ods. 7 Trestného zákona obsolétne, keďže už nedochádza k interakcii medzi § 41 ods. 2 Tr. zák., ktorý zvyšuje (naďalej len) hornú hranicu trestnej sadzby, s § 38 ods. 4 až 6 Tr. zák., ktoré

z tam uvedených dôvodov zvyšujú dolnú hranicu trestnej sadzby a je a priori vylúčené, aby súčasné použitie týchto ustanovení mohlo byť pre páchatel'a neprimerane prísne. Ak teda súd ukladá asperovaný súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 za použitia § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a súčasne je daná okolnosť spočívajúca v opätovnom spáchaní zločinu odôvodňujúca aj použitie § 38 ods. 5 Tr. zák., neprichádza už aplikácia § 38 ods. 7 Tr. zák. (podľa ktorého sa ustanovenia § 38 ods. 4 až 6 nepoužijú, ak sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest podľa § 41 ods. 2 alebo podľa § 42, ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchatel'a neprimerane prísne) do úvahy. Z obsahu spisu pritom vyplýva, že rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 07.05.2002 sp. zn. 2T/12/2002 bola obžalovaná K. A. uznaná za vinnú pre pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. a pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., za čo jej bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 2 mesiace so zaradením pre jeho výkon do I. nápravno-výchovnej skupiny. Za trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., pre ktorý bola obžalovaná K. A. uvedeným rozsudkom odsúdená, Trestný zákon stanovoval v rozhodnom čase rozpätie trestnej sadzby 5 rokov až 12 rokov. Vychádzajúc z úpravy § 437 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. je uvedený trestný čin podvodu potrebné posudzovať ako zločin, v dôsledku čoho v posudzovanej trestnej veci bolo použitie § 38 ods. 5 Tr. zák. plne opodstatnené a súd prvého stupňa mal pri ukladaní trestu vychádzať z trestnej sadzby upravenej podľa tohto zákonného ustanovenia. Jeho aplikácii nemôže brániť ani časové obdobie, ktoré uplynulo od predchádzajúceho odsúdenia za zločin, nakoľko na takýto postup nie je daný žiaden zákonný podklad, ale táto okolnosť môže byť predmetom posudzovania len pri určovaní konkrétnej výmery trestu v rámci upravenej trestnej sadzby podľa § 38 ods. 5 Tr. zák. V danom prípade prvostupňový súd na predchádzajúce odsúdenie K. A. za zločin neprihliadol aj s poukazom na to, že menovaná obžalovaná sa osvedčila v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody uloženého jej rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 07.05.2002 sp. zn. 2T/12/2002. Ako na to správne poukazuje prokurátor v odôvodnení podaného odvolania, prvostupňový súd opomína, že osvedčenie sa odsúdenej osoby v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia nezakladá fikciu neodsúdenia s účinkami zahladenia odsúdenia tak, ako tomu je pri osvedčení sa takej osoby v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, ale iba fikciu vykonania trestu dňom, kedy bola podmienené prepustená. V takomto prípade je o zahladení odsúdenia potrebné rozhodnutie súdu, ak sú splnené podmienky nepretržite vedeného riadneho života po zákonom stanovenú dobu. Takáto situácia, v rámci ktorej by bolo predmetné odsúdenie obžalovanej K. A. zahladené rozhodnutím súdu, nenastala a na takéto odsúdenie je v Trestnom zákone predpokladaných prípadoch potrebné aj naďalej prihliadať. Napokon za nesprávne je nutné považovať aj tú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, podľa ktorej je pre aplikáciu § 38 ods. 5 Tr. zák. nevyhnutné, aby také predchádzajúce odsúdenie za zločin bolo súčasťou skutkovej vety a aby opätovné spáchanie zločinu bolo vyjadrené aj v právnej vete. Odvolací súd opäť konštatuje opodstatnenosť argumentácie prokurátora, ktorý správne poukázal na časť právnej vety pod číslom I. Stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10.06.2019 sp. zn. Tpj 26/2019, v zmysle ktorej skutočnosti bez kvalifikačnej relevancie, vyvolávajúce použitie ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona, ktoré len upravuje hranice trestnej sadzby priradenej ku kvalifikačne použitému ustanoveniu osobitnej časti Trestného zákona (§ 38 ods. 3 až 6, § 41 ods. 2 samostatne alebo v spojení s § 42 ods. 1, § 61 ods. 3 a 6 Tr. zák.), nie sú súčasťou skutkovej vety výroku odsudzujúceho rozsudku a dotknuté ustanovenia sa uvádzajú (označujú) vo výroku o treste v zmysle § 165 ods. 1 Tr. por. (s uvedením zákonných ustanovení, podľa ktorých bol trest uložený). Z uvedeného vyplýva, že prvostupňový súd postupoval nesprávne, ak obžalovanej K. A. ukladal trest odňatia slobody bez použitia § 38 ods. 5 Tr. zák., čoho dôsledkom bolo uloženie trestu mimo rámca zákonom stanovenej trestnej sadzby. Pri zločine podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. je stanovená trestná sadzba 3 roky až 10 rokov, ktorej dolná hranica sa v posudzovanom prípade dvíha podľa § 38 ods. 5 Tr. zák. o jednu polovicu (spôsobom výpočtu podľa § 38 ods. 8 Tr. zák.) a horná hranica na základe § 42 ods. 1 v spojení s § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. o jednu tretinu. Výsledná trestná sadzba, v ktorej rámci sa súd mohol pohybovať pri ukladaní trestu odňatia slobody, tak predstavuje rozpätie 6 rokov a 6 mesiacov až 13 rokov a 4 mesiace. Obžalovanej K. A. bol napadnutým rozsudkom uložený trest odňatia slobody vo výmere 48 mesiacov (4 roky), ktorý nezodpovedá ustálenej trestnej sadzbe a ktorý je tak vzhľadom na vyššie uvedené dôvody nezákonný.

V ďalšom rade treba vytknúť pochybenie súdu prvého stupňa, keď pri ukladaní súhrnného trestu opomenul vo výroku o treste aplikovať ustanovenie § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a obmedzil sa iba na použitie § 42 ods. 1 Tr. zák. Ako správne argumentuje prokurátor, súhrnný trest v § 42 ods. 1 Tr. zák. osobitný mechanizmus pre úpravu trestných sadziieb nemá a preto výslovne odkazuje na použitie ustanovení o úhrnnom treste. V danom prípade boli splnené kritéria tak pre použitie ustanovenia § 41

ods. 1 Tr. zák., ako aj jeho doplňujúceho (o asperačnú zásadu) ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák., preto mali byť obe tieto ustanovenia súčasťou výroku o treste napadnutého rozsudku. Použitie asperačnej zásady v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. má pritom zásadný vplyv na úpravu hornej hranice trestnej sadzby, preto ak tak súd prvého stupňa neučinil, je napadnutý rozsudok vo výroku o treste postihnutý takou chybou, ktorá spolu s vyššie uvedenými dôvodmi zakladá jeho nezákonnosť.

Prvostupňový súd postupoval nesprávne aj v tom smere, že pri zrušení výroku o vine a treste rozsudku Okresného súdu Košice I z 11.11.2014 sp. zn. 4T/57/2014, súčasne nezrušil aj výrok o treste rozsudku Okresného súdu Rožňava z 08.01.2014, sp. zn. 3T/180/2013, ktorý bol práve zmieneným rozsudkom Okresného súdu Košice I z dôvodu ukladania súhrnného trestu zrušený a ktorý by tak pri absencii jeho zakomponovania do zrušujúcej časti výroku o treste „obživoľ“.

Za opodstatnené krajský súd považuje aj odvolacie námietky prokurátora týkajúce sa faktických chýb a zrejmych nesprávností, ktoré spočívajú v absencii identifikácie formy rozhodnutia (rozsudok, trestný rozkaz), ktorý bol napadnutým rozsudkom zrušený podľa § 42 ods. 2 Tr. zák., ako aj v nesprávnom označení dátumu vydaného, resp. vyhláseného rozhodnutia, ktorý bol napadnutým rozsudkom zrušený.

Napokon okresný súd pochybil aj v tom, keď podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/61/2015 z 20.09.2017, nakoľko trestný čin, pre ktorý bola obžalovaná K. A. týmto rozsudkom odsúdená, bol spáchaný dvomi čiastkovými útokmi v období od júla do augusta 2013, a teda po 29.05.2013, kedy bol vo vzťahu k obžalovanej K. A. vyhlásený rozsudok Okresného súdu Revúca sp. zn. 7T/88/2012 (zrušený rozsudkom Okresného súdu Rožňava z 08.01.2014, sp. zn. 3T/180/2013) a ktorý tak predstavuje v danej veci medzník súbehu. Medzi týmito trestnými činmi tak nie je daný vzťah súbehu, ale vzťah recidívy (hoci tzv. nepravej, keďže rozsudok Okresného súdu Revúca nadobudol právoplatnosť až 10.09.2013). V danom prípade tak neprichádzalo do úvahy ukladanie súhrnného trestu k odsúdeniu Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/61/2015 z 20.09.2017.

Pokiaľ ide o ďalšie súvisiace otázky významné pre posudzovanie súbehu v predmetnej trestnej veci, krajský súd odkazuje na podrobnú a skutočnému stavu veci zodpovedajúcu argumentáciu prokurátora v odôvodnení podaného odvolania.

Všetky vyššie uvedené pochybenia v rámci svojho postupu konvalidoval odvolací súd spôsobom, že zrušil prvostupňový rozsudok vo výroku o treste a sám uložil obžalovanej spoločný a súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov, teda v rámci zákonom upravenej trestnej sadzby a to na jej dolnej hranici, za súčasného zrušenia výrokov o treste tých súdnych rozhodnutí, ktorých zrušenie bolo dôvodné z hľadiska aplikácie § 42 ods. 2 Tr. zák. pri splnení podmienok vymedzených v § 42 ods. 1 Tr. zák.

Krajský súd dospel k záveru, že uvedená výmera trestu odňatia slobody zodpovedá požiadavke na dosiahnutie účelu trestu vyjadreného v § 34 ods. 1 Tr. zák., ako aj všetkým zásadám ukladania trestov vymedzených predovšetkým v § 34 ods. 4 Tr. zák.

Krajský súd u obžalovanej ustálil jednu poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v priznaní a úprimnom oľutovaní trestného činu (§ 36 písm. l/ Tr. zák.) a jednu priťažujúcu okolnosť, ktorá spočíva v tom, že obžalovaná K. A. už bola za trestný čin odsúdená (§ 37 písm. m/ Tr. zák.). Na rozdiel od názoru prokurátora, krajský súd nezistil také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé významnou mierou spochybníť úprimnosť oľutovania trestného činu obžalovanou do takej miery, pre ktorú by jej nebolo možné uvedenú poľahčujúcu okolnosť priznať. Obžalovaná uznala svoju vinu už na hlavnom pojednávaní konanom dňa 15.10.2015, na ktorom vyjadrila aj ľútosť nad jeho spáchaním. Rovnako tak prejavila ľútosť nad spáchaním trestného činu aj na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.06.2018, na ktorom bol vyhlásený napadnutý rozsudok. V tomto smere preto krajský súd nezistil prekážku pre aplikáciu § 36 písm. l/ Tr. zák. Čo sa týka argumentácie prokurátora vo vzťahu k priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. (spáchanie viac trestných činov), túto nebolo možné akceptovať z dôvodu použitia asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., ktorá už spáchanie viacerých trestných činov zohľadňuje a súčasné použitie § 37 písm. h/ Tr. zák. by tak bolo neprípustným pričítaním tej istej okolnosti v neprospech obžalovanej z hľadiska zásady „ne bis in idem“ vyjadrenej v § 38 ods. 1 Tr. zák. Keďže § 41 ods. 2 Tr. zák. explicitne predpokladá spáchanie dvoch a viac trestných činov a rovnako je pojem „viac trestných činov“ upravený aj v § 37 písm. h/ Tr. zák., je uplatnenie zásady „ne bis in idem“ dôvodné bez ohľadu

na počet trestných činov, ktoré obžalovaná spáchala a ktoré sú predmetom posudzovania pre účely výroku o treste. Právny názor uvedený v stanovisku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 104/2009 uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky vo veciach trestných číslo 1/2011 pod číslom 1, je tak plne aplikovateľný aj na danú trestnú vec.

Krajský súd pri určení konkrétnej výmery trestu vychádzal tiež zo spôsobu spáchania činu a jeho následku popísaných v skutkovej vete napadnutého rozsudku, zavinenia a pohnútky, ako aj z osoby obžalovanej, jej pomerov a možností jej nápravy (§ 34 ods. 4 Tr. zák.), pričom bol povinný prihliadnuť aj na dĺžku trestného konania z hľadiska práva obžalovanej na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov.

V tejto súvislosti odvolací súd v zhode s konštatovaním prokurátora poukazuje na to, že obžalovaná K. A. zneužila ušľachtilý cieľ ako zámienku na vylákание peňazí (prevádzkovanie hospicu, resp. domovu pre seniorov). Ďalej treba zvýrazniť aj tú skutočnosť, že obžalovaná bola pri páchaní trestných činov vedená priamym úmyslom, teda z hľadiska zavinenia závažnejšou formou, s pohnútkou získania majetkového prospechu. Rovnako odvolací súd bral zreteľ na osobu obžalovanej i jej kriminálnu minulosť a v tomto smere nemohol prehliadnuť to, že obžalovaná už bola pre identický trestný čin odsúdená a v jej osobe tak ide o špeciálnu recidivistku. V odpise registra trestov má obžalovaná 10 záznamov, z toho 4 sa vzťahujú na odsúdenia pred spáchaním stíhanej trestnej činnosti a to vo všetkých prípadoch aj za trestné činy podvodu. Na obžalovanú však ani doposiaľ uložené relatívne vysoké nepodmienečne tresty odňatia slobody nemali žiaden vplyv a vzhľadom na to je prognóza jej nápravy značne nepriaznivá. Vychádzajúc z týchto aspektov by bolo možné obžalovanej ukladať aj prísnejší trest odňatia slobody, avšak na druhej strane odvolací súd nemohol nechať nepovšimnutú tú skutočnosť, že len od podania obžaloby uplynulo viac ako 6 a pol roka. V posudzovanom prípade došlo k zjavným neodôvodneným prieťahom, ktoré neboli zapríčinené obžalovanou, pričom tieto prieťahy názorne dokumentuje ten fakt, že od vyhlásenia napadnutého rozsudku do predloženia veci odvolaciemu súdu ubehlo obdobie takmer dvoch rokov. V tomto smere odvolací súd vychádzal aj z rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej dĺžku trvania trestného konania prevyšujúcu 6 rokov je potrebné považovať za výnimočnú a v prípade absencie významných dôvodov pre prekročenie tejto hranice nie je možné trestné stíhanie dlhšieho trvania tolerovať. V posudzovanej trestnej veci, rešpektujúc Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (jeho článok 6 odsek 1 - právo na spravodlivé súdne konanie zabezpečujúce prerokovanie veci v primeranej lehote), ako aj jednu zo základných zásad trestného konania upravenú v ustanovení § 2 ods. 7 Tr. por. (každý má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná súdom), má krajský súd za to, že obdobie trestného stíhania obžalovanej presiahlo hranicu primeranosti. Bolo preto jeho povinnosťou, aby dĺžku trestného stíhania obžalovanej primeraným spôsobom zohľadnil, pričom priestor na určitú kompenzáciu tejto okolnosti je práve v súvislosti s výrokom o treste. S poukazom na uvedené krajský súd uzatvára, že na neprimeranú dĺžku trestného stíhania obžalovanej prihliadol pri určovaní konkrétnej výmery trestu odňatia slobody tak, že obžalovanej K. A. uložil tento druh trestu na samej dolnej hranici trestnej sadzby upravenej podľa § 38 ods. 5 Tr. zák. Inak povedané, ak by k neodôvodneným prieťahom v prejednávanej veci nedošlo, bolo by pri aplikácii príslušných ustanovení § 34 Tr. zák. opodstatnené uloženie trestu odňatia slobody vo výrazne vyššej výmere, avšak práve vzhľadom na porušenie práva obžalovanej na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov uloženie prísnejšieho trestu neprihádzalo do úvahy.

Vzhľadom na uvedené možno uložený trest považovať za adekvátny vyššie uvedeným okolnostiam, zohľadňujúci všetky funkcie trestu vrátane funkcie ochrannej a to v kontexte obdobia, ktoré uplynulo od samotného spáchania trestných činov obžalovanou.

Zaradenie obžalovanej na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia zodpovedá ustanoveniu § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., nakoľko obžalovaná bola v posledných desiatich rokoch pred spáchaním teraz posudzovaných trestných činov vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Záverom odvolací súd uvádza, že sa nemohol stotožniť s názorom prokurátora, podľa ktorého mal prvostupňový súd podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. zrušiť aj výrok o vine a treste rozsudku Okresného súdu Revúca 7T/88/2012 z 29.05.2013, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine podklad. V tejto súvislosti krajský súd zdôrazňuje, že skutok, ktorého sa uvedené odsúdenie týka, nie je ďalším čiastkovým útokom toho istého trestného činu vo vzťahu ku skutkom v posudzovanom prípade, čo bez

ďalšieho vylučuje aplikáciu § 41 ods. 3 Tr. zák. Inak povedané, nie je možné zasahovať do výroku o vine iného rozhodnutia súdu v prípadoch, v ktorých nie sú splnené podmienky upravené zákonom.

Odvolací súd na základe vyjadrených úvah a právnych záverov, rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozsudku.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší žiadny opravný prostriedok nie je prípustný.